

14-2. Forvaltningsret 111.1 – 1123.2 – 113.1.

Overtrædelse af videregivelsesreglerne at sende kopi af afgørelse om aktindsigt til andre myndigheder. Partsbegrebet. Sagsbegrebet

Ankestyrelsen sendte en kopi af en afgørelse om aktindsigt i en lægekonsulentudtalelse som indgik i en kvindes arbejdsskadesag, til det sociale nævn og kommunen. Udtalelsen var oprindeligt indgået i kvindens pensions sag, som nævnet og kommunen havde deltaget i behandlingen af. Styrelsens afgørelse om aktindsigt indeholdt et citat fra udtalelsen som havde karakter af særligt fortrolige oplysninger om helbredsforhold omfattet af forvaltningslovens § 28, stk. 1.

Ankestyrelsen begrundede videregivelsen af oplysningerne til de to myndigheder med at der ikke var oprettet nogen selvstændig sag om aktindsigt, fordi dette spørgsmål efter styrelsens opfattelse indgik som en del af pensions sagen; nævnet og kommunen havde således modtaget oplysningerne som ”parter” i denne sag.

Ombudsmanden mente styrelsens betegnelse af nævnet og kommunen som ”parter” i pensions sagen var misvisende, idet han gik ud fra at betegnelsen kun henviste til nævnets og kommunens behandling af denne sag som offentlige myndigheder.

Ombudsmanden udtalte videre at sagen om aktindsigt og pensions sagen i forvaltningsretlig forstand måtte anses for to klart adskilte sager uanset at styrelsen fysisk ikke havde oprettet en særskilt aktindsigtssag. Styrelsen havde efter ombudsmandens opfattelse ikke anført noget sagligt behov for at sende en kopi af afgørelsen om aktindsigt nævnet og kommunen.

Ombudsmanden kritiserede på denne baggrund at styrelsen havde handlet i strid med videregivelsesreglerne i forvaltningslovens § 28 og dermed havde overtrådt sin tavshedspligt efter forvaltningslovens § 27, stk. 1.

(J.nr. 2005-1146-003).

Den Sociale Ankestyrelse (nu Ankestyrelsen) traf i brev af 28. februar 2001 til A afgørelse

om at A's lidelser rosen, karpaltunnelsyndrom, lænde-ryglidelse og nakke-skulderlidelse ikke kunne anerkendes som arbejdsskader. Styrelsen meddelte efterfølgende i brev af 30. januar 2002 til A at styrelsen havde besluttet at genoptage hendes sag. Den 13. september 2002 skrev styrelsen imidlertid til A at styrelsen på et møde den 13. juni 2002 havde truffet afgørelse om fortsat ikke at anerkende hendes lidelser som arbejdsskader.

Under sagens behandling for Ankestyrelsen havde A den 1. marts 2001 anmodet styrelsen om aktindsigt i en udtalelse som lægekonsulent B var fremkommet med på et møde i styrelsen den 16. september 1998, og hvortil der var henvist i en anden lægekonsulentudtalelse som A allerede havde modtaget aktindsigt i. Ankestyrelsen afviste anmodningen i brev af 15. marts 2001 med henvisning til at B's udtalelse var blevet afgivet i forbindelse med en sag om førtidspension. Ankestyrelsen udbyggede sin begrundelse i et senere afslag på aktindsigt af 3. december 2001, hvori det bl.a. hed:

"Ankestyrelsen har i brev af 5. marts 2001 på baggrund af en telefonisk henvendelse fra Dem efterkommet en anmodning om aktindsigt i lægekonsulentudtalelser m.v.

...

Ankestyrelsen bemærker i den forbindelse, at De har fået samtlige oplysninger, som De er berettiget til at få i henhold til styrelsens interne retningslinier herom. De har ikke ret til en kopi af (B)'s udtalelse, idet denne udtalelse blev afgivet i 1998 i forbindelse med en sag om førtidspension. Der findes ikke bestemmelser i forvaltningslovene, der giver yderligere rettigheder.

...

I brev af 6. marts 2001 har De bl.a. anført, at der må have foreligget materiale, som De ikke har været bekendt med, til vurdering i Ankestyrelsen. De bygger denne opfattelse på, at lægekonsulent (C) har henvist til side 194 og side 200. De nævnte sidetal henviser til det nummererede materiale (ekstrakt), som har været sendt ud til lægekonsulenterne og de beskikkede medlemmer. Side 194 er EMG-skema af 4. juni 1996 fra neuromedicinsk afdeling, (...) Sygehus, og side 200 er side 2 i neurolog (...)s speciallægeerklæring af 23. oktober 1998."

Ankestyrelsen meddelte atter A afslag på aktindsigt i lægekonsulentudtalelsen i brev af 23. maj 2002.

Den 1. oktober 2002 klagede A til mig over Ankestyrelsen, bl.a. over styrelsens afslag

på aktindsigt i lægekonsulentudtalelsen.

Jeg afsluttede min behandling af den del af klagen som vedrørte afslaget på aktindsigt, med brev af 4. marts 2005. Heri udtalte jeg at det ikke fremgik af det materiale jeg havde modtaget fra Ankestyrelsen, om styrelsen havde taget stilling til om A eventuelt kunne få aktindsigt i lægekonsulentudtalelsen efter meroffentlighedsprincippet. Det fremgik heller ikke af det materiale jeg havde modtaget fra styrelsen, om styrelsen havde foretaget en vurdering af om der var grundlag for ekstrahering af oplysninger i dokumentet, § 12, stk. 2, i forvaltningsloven (lov nr. 571 af 19. december 1985 med senere ændringer).

Jeg henstillede på denne baggrund til Ankestyrelsen at sagen blev genoptaget, og at styrelsen – henset til at A første gang havde bedt om aktindsigt i dokumentet den 1. marts 2001 – så hurtigt som det kunne lade sig gøre, og inden en måned fra dagen for mit brev af 4. marts 2005, tog stilling til om hun kunne få aktindsigt i dokumentet eller dele af dette.

I brev af 18. marts 2005 traf Ankestyrelsen herefter fornyet afgørelse om aktindsigt i lægekonsulentudtalelsen. Afgørelsen lød således:

”Ankestyrelsen har flere gange afslået at give aktindsigt i en udtalelse i Deres pensionssag fra 1998 fra overlæge (B).

Der er tale om et referat af et udsagn fra (B), der blev afgivet på et ankemøde den 16. september 1998 forbindelse med drøftelse af Deres pensionssag.

Der er tale om internt arbejds materiale, som normalt ikke er offentligt tilgængeligt.

Ankestyrelsen har nu besluttet, at vi efter omstændighederne efter reglerne om meroffentlighed vil give aktindsigt i den del af referatet, der indeholder udsagnet fra (B).

Aktindsigten gives, fordi udtalelsen indgik i Deres arbejdsskadesag.

(B) er citeret for at have sagt: ’Der er ikke diagnosticeret Morbus Sjøgren. Der er ikke grundlag for pension, det skulle lige være på det psykiatriske grundlag. Ansøger er ikke psykotisk, muligvis neurotisk.’”

Det fremgår af afgørelsen at denne samtidig var sendt i kopi til Det Sociale Nævn i X Amt og til Y Kommune. Jeg var også selv anført som kopimodtager af afgørelsen uanset at jeg efterfølgende måtte konstatere at jeg ikke havde modtaget nogen kopi.

I brev af 29. marts 2005 klagede A til mig over indholdet af Ankestyrelsens afgørelse af 18. marts 2005. Hun klagede også over at afgørelsen som nævnt tilsyneladende var blevet sendt i kopi til Det Sociale Nævn i X Amt og Y Kommune, idet hun anførte at styrelsen

havde brudt sin tavshedspligt ved at videregive oplysningerne uden saglig grund. Der var således tale om en arbejdsskadesag som de to myndigheder ikke var part i, og hun havde ikke meddelt sit samtykke til at oplysningerne blev videregivet. Da hun tidligere var blevet nægtet aktindsigt i oplysningerne med henvisning til disses interne karakter, påpegede hun desuden at oplysningerne ind til videregivelsen måtte have været ukendte for de to myndigheder.

Jeg skrev til Ankestyrelsen den 26. april 2005, idet jeg bl.a. bad styrelsen om en udtalelse i anledning af A's klage over at Ankestyrelsens afgørelse af 18. marts 2005 tilsyneladende var blevet sendt i kopi til Y Kommune og til Det Sociale Nævn i X Amt. Jeg havde som nævnt ikke selv modtaget kopi af afgørelsen selv om det fremgik af afgørelsen at en kopi også var sendt til mig. Derfor bad jeg – for en ordens skyld – desuden styrelsen om at undersøge om styrelsen muligvis ved en fejl heller ikke havde sendt kopi til det sociale nævn og kommunen.

Samme dag skrev jeg til A at jeg havde besluttet ikke at undersøge den del af hendes klage som vedrørte indholdet af Ankestyrelsens afgørelse af 18. marts 2005, yderligere. Jeg mente således ikke at der var udsigt til at jeg kunne kritisere afgørelsens resultat (§ 16, stk. 2, i lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand). Jeg orienterede hende desuden om mit samtidige brev til Ankestyrelsen.

I brev af 11. maj 2005 til mig udtalte Ankestyrelsen bl.a.:

”Som svar på Deres brev af 26. april 2005 kan det oplyses, at Ankestyrelsen ved brev af 18. marts 2005 efter omstændighederne har givet aktindsigt i en del af et ankemødereferat, der vedrører (A)'s førtidspensionssag fra 1998. Der henvises til vedlagte kopi af brevet.

Der er ikke oprettet nogen selvstændig sag om aktindsigt, fordi dette spørgsmål indgik som en del af pensionssagen. Derfor er der også sendt kopi af Ankestyrelsens brev af 18. marts 2005 til sagens parter, som i dette tilfælde er (Y) Kommune og Det Sociale Nævn i (X) Amt.”

Ankestyrelsen oplyste endvidere at både Y Kommune og Det Sociale Nævn i X Amt bekræftede at have modtaget kopierne af styrelsens afgørelse af 18. marts 2005.

A kommenterede Ankestyrelsens udtalelse i brev af 6. juni 2005.

Den 13. juni 2005 skrev jeg til A at jeg ville søge at behandle sagen på det

foreliggende grundlag.

I brev af 23. maj 2006 udtalte jeg derpå følgende:

Ombudsmandens udtalelse

”Offentlige myndigheders tavshedspligt er nærmere afgrænset i forvaltningslovens § 27, hvor stk. 1, lyder således:

’§ 27. Den, der virker inden for den offentlige forvaltning, har tavshedspligt, jfr. borgerlig straffelov § 152 og §§ 152 c-152 f, når en oplysning ved lov eller anden gyldig bestemmelse er betegnet som fortrolig, eller når det i øvrigt er nødvendigt at hemmeligholde den for at varetage væsentlige hensyn til offentlige eller private interesser, herunder navnlig til:

- 1) statens sikkerhed eller rigets forsvar,
- 2) rigets udenrigspolitiske eller udenrigsøkonomiske interesser, herunder forholdet til fremmede magter eller mellemfolkelige institutioner,
- 3) forebyggelse, efterforskning og forfølgning af lovovertrædelser samt straffuldbyrdelse og beskyttelse af sigtede, vidner eller andre i sager om strafferetlig eller disciplinær forfølgning,
- 4) gennemførelse af offentlig kontrol-, regulerings- eller planlægningsvirksomhed eller af påtænkte foranstaltninger i henhold til skatte- og afgiftslovgivningen,
- 5) det offentliges økonomiske interesser, herunder udførelsen af det offentliges forretningsvirksomhed,
- 6) enkeltpersoners eller private selskabers eller foreningers interesse i at beskytte oplysninger om deres personlige eller interne, herunder økonomiske, forhold, eller
- 7) enkeltpersoners eller private selskabers eller foreningers økonomiske interesse i at beskytte oplysninger om tekniske indretninger eller fremgangsmåder eller om drifts- eller forretningsforhold.’

Forvaltningslovens § 28 regulerer herefter i hvilke tilfælde en forvaltningsmyndighed må videregive fortrolige oplysninger til en anden forvaltningsmyndighed. Bestemmelsen har følgende ordlyd:

’§ 28. Oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, herunder oplysninger om race, religion og hudfarve, om politiske, foreningsmæssige, seksuelle og strafbare forhold samt oplysninger om helbredsforhold, væsentlige sociale problemer og misbrug af nydelsesmidler og lignende, må ikke videregives til en anden forvaltningsmyndighed.

Stk. 2. Videregivelse af de i stk. 1 nævnte oplysninger kan dog ske, når

- 1) den, oplysningen angår, har givet samtykke,
- 2) det følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov, at oplysningen skal videregives,
- 3) videregivelsen sker til varetagelse af private eller offentlige interesser, der klart overstiger hensynet til de interesser, der begrunder hemmeligholdelse, herunder hensynet til den, oplysningen angår, eller
- 4) videregivelsen er et nødvendigt led i sagens behandling eller er nødvendig for, at en myndighed kan gennemføre tilsyns- eller kontrolopgaver.

Stk. 3. Andre fortrolige oplysninger må ud over de i stk. 2 nævnte tilfælde kun videregives til en anden forvaltningsmyndighed, når det må antages, at oplysningen vil være af væsentlig betydning for myndighedens virksomhed eller for en afgørelse, myndigheden skal træffe.

Stk. 4. Samtykke efter stk. 2, nr. 1, skal meddeles skriftligt og indeholde oplysning om, hvilken type oplysninger der må videregives, til hvem oplysninger må videregives og til hvilket formål. Kravet om skriftlighed kan dog fraviges, når sagens karakter eller omstændighederne i øvrigt taler derfor.

Stk. 5. Samtykke efter stk. 2, nr. 1, bortfalder senest et år efter det er givet.

...’

Som det fremgår, omfatter bestemmelsen i forvaltningslovens § 28 kun fortrolige oplysninger, dvs. oplysninger som er omfattet af lovgivningens bestemmelser om tavshedspligt, herunder forvaltningslovens § 27, stk. 1. Der skelnes i forvaltningslovens § 28 mellem oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold (såkaldt særligt fortrolige oplysninger, jf. § 28, stk. 1) og andre fortrolige oplysninger (såkaldt almindelige fortrolige oplysninger, jf. § 28, stk. 3).

Særligt fortrolige oplysninger som omhandlet i § 28, stk. 1, kan kun videregives til en anden forvaltningsmyndighed i de snævert afgrænsede tilfælde som er nævnt i § 28, stk. 2.

Videregivelse af almindeligt fortrolige oplysninger som omhandlet i § 28, stk. 3, kan derimod ske hvis der er et sagligt behov for videregivelse hos afgiver- og/eller modtagermyndigheden.

Citatet af speciallæge (L) i Ankestyrelsens afgørelse af 18. marts 2005 indeholder utvivlsomt fortrolige oplysninger, jf. forvaltningslovens § 27, stk. 1. Disse oplysninger, som indeholder en lægelig vurdering af Deres psykiske helbred, er desuden særligt fortrolige oplysninger vedrørende helbredsforhold omfattet af forvaltningslovens § 28, stk. 1.

De har anført at oplysningerne ikke kan have været meddelt (Y) Kommune og Det Sociale Nævn i (X) Amt i forbindelse med pensionssagen eftersom Ankestyrelsen oprindeligt afviste at meddele aktindsigt i oplysningerne netop med henvisning til disses interne karakter. Styrelsen har ikke kommenteret dette anbringende. Uanset spørgsmålet om hvorvidt oplysningerne således tidligere er tilgået (Y) Kommune og Det Sociale Nævn i (X) Amt, mener jeg i øvrigt at kunne lægge til grund at de to myndigheder før modtagelsen af Ankestyrelsens afgørelse af 18. marts 2005 ikke var bekendt med at oplysningerne tillige var indgået i Ankestyrelsens behandling af Deres arbejdsskadesag. Denne nye anvendelse af oplysningerne, som udtrykkeligt fremgår af Ankestyrelsens afgørelse af 18. marts 2005, udgør efter min opfattelse i sig selv en særlig fortrolig oplysning vedrørende helbredsforhold. Det samme gælder afgørelsens omtale af selve arbejdsskadesagen som jo er udtryk for at De i hvert fald selv mener at have pådraget Dem et erhvervsevnetab.

Jeg henviser i øvrigt til den sag som er gengivet i Folketingets Ombudsmands beretning for 1991, s. 156 ff*.

Spørgsmålet er herefter om videregivelsen af disse særligt fortrolige oplysninger til (Y) Kommune og til Det Sociale Nævn i (X) Amt falder ind under en af de fire undtagelsesbestemmelser i forvaltningslovens § 28, stk. 2.

Det fremgår ikke af sagen at De havde meddelt samtykke til at oplysningerne blev videregivet. Tværtimod har De over for mig udtrykkeligt oplyst at De ikke havde meddelt noget sådant samtykke, mens Ankestyrelsen ikke har berørt spørgsmålet i sin udtalelse til mig. Et eventuelt samtykke skulle da også have opfyldt formkravene i forvaltningslovens § 28, stk. 4, herunder kravet om skriftlighed. Videregivelsen kunne derfor ikke ske med hjemmel i forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 1.

Ankestyrelsen har ikke med henvisning til forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 2, anført

at det fulgte af nogen lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov at oplysningerne skulle videregives.

Jeg bemærker at jeg i forbindelse med en tidligere arbejdsskadesag, som er gengivet i Folketingets Ombudsmands beretning for 1999, s. 408 ff* (særligt s. 411 f), har haft lejlighed til at udtale mig om hvorvidt den dagældende bestemmelse i § 19, stk. 1, i lov om forsikring mod følger af arbejdsskader (dagældende lov nr. 390 af 20. maj 1992, som for så vidt angår § 19, stk. 1, var ændret ved lov nr. 493 af 12. juni 1996) sammenholdt med Socialministeriets vejledning nr. 36 af 8. marts 1993, gav grundlag for videregivelse efter forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 2.

I henhold til den tidligere gældende bestemmelse i § 19, stk. 1, i lov om forsikring mod følger af arbejdsskader, fastsatte socialministeren således retningslinjer for samarbejdet mellem Arbejdsskadestyrelsen, Den Sociale Ankestyrelse, forsikringselskaber og kommuner m.fl. med henblik på koordinering af hjælpeforanstaltninger for de skadelidte. En tilsvarende bemyndigelse for beskæftigelsesministeren følger i dag af § 35, stk. 1, i arbejdsskadesikringsloven (lovbekendtgørelse nr. 154 af 7. marts 2006).

Ifølge Socialministeriets vejledning nr. 36 af 8. marts 1993 – som er udstedt med hjemmel i den tidligere gældende bestemmelse i § 19, stk. 1, og videreført efter den ny bestemmelse i arbejdsskadesikringslovens § 35, stk. 1 – skal det endvidere tilstræbes at Ankestyrelsen orienterer kommunen om afgørelser som styrelsen træffer i arbejdsskadesager. Da det imidlertid også fremgår af vejledningen at Ankestyrelsen ved underretningen af kommunen skal iagttage forvaltningslovens regler om tavshedspligt og om videregivelse af oplysninger til en anden forvaltningsmyndighed, nåede jeg i den pågældende sag frem til at Ankestyrelsens videregivelse af helbredsoplysninger i arbejdsskadesagen ikke var omfattet af undtagelsesbestemmelsen i forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 2.

Da regelgrundlaget – navnlig i form af Socialministeriets vejledning nr. 36 af 8. marts 1993 – fortsat er det samme som da jeg afgav min udtalelse i den pågældende sag, mener jeg derfor heller ikke at undtagelsesbestemmelsen i forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 2, finder anvendelse i Deres tilfælde.

Endvidere har Ankestyrelsen ikke angivet sådanne grunde for at videregive oplysningerne at hensynet til den offentlige interesse klart kan anses for at overstige Deres

interesse i at oplysningerne hemmeligholdes. Forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 3, kan således heller ikke finde anvendelse.

Spørgsmålet er herefter om videregivelsen af de fortrolige oplysninger har været et nødvendigt led i sagens behandling eller nødvendig for at en myndighed kunne gennemføre tilsyns- eller kontrolopgaver og dermed har været omfattet af forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 4. Det fremgår af forarbejderne til forvaltningsloven at denne del af undtagelsesbestemmelsen har til formål at sikre at der i samme omfang som hidtil videregives enhver oplysning af betydning for revisions- eller tilsynsmyndigheder mv. Bestemmelsen i nr. 4 indebærer endvidere at en overordnet myndighed i samme omfang som hidtil kan indkalde en sag fra en underordnet myndighed til afgørelse eller orientering. Jeg henviser til Folketingstidende 1985-86, tillæg A, sp. 174.

Ankestyrelsens har i sin udtalelse til mig anført at styrelsen ikke oprettede nogen selvstændig sag om aktindsigt fordi dette spørgsmål indgik som en del af Deres pensionssag; derfor sendte styrelsen også kopi af sin afgørelse af 18. marts 2005 til (Y) Kommune og til Det Sociale Nævn i (X) Amt. Styrelsen har i den forbindelse benævnt (Y) Kommune og Det Sociale Nævn i (X) Amt som 'parter' i pensionssagen.

Det giver mig anledning til at bemærke at offentlige myndigheder normalt ikke vil kunne optræde som parter (i forvaltningslovens forstand) i de forvaltningssager de som myndighed beskæftiger sig med. Kun i særlige tilfælde vil en myndighed således kunne optræde som part. Det gælder først og fremmest i de situationer hvor myndigheden helt kan sidestilles med en privat person. Er der derimod tale om prøvelse af en myndighedsafgørelse i form af rekurs, vil myndigheden ikke have status af part i klagesagen. Den praktiske virkning heraf i relation til spørgsmålet om videregivelse af oplysninger under klagesagens behandling er dog ikke stor; den underordnede myndighed vil altid have lejlighed til, oftest som en pligt, at fremkomme med en udtalelse (svarende til partshøring), og rekursmyndighedens afgørelse og dens begrundelse vil selvsagt også blive meddelt den underordnede myndighed. Realiteten i den underordnede myndigheds manglende partsstatus viser sig først og fremmest i at den ikke har de almindelige partsbeføjelser og således bl.a. i almindelighed ikke har ret til at påklage rekursinstansens afgørelse til en eventuelt tredje instans. Jeg henviser i det hele til Hans Gammeltoft-Hansen m.fl., Forvaltningsret, 2. udgave (2002), s. 62.

I det foreliggende tilfælde må jeg gå ud fra at Ankestyrelsens betegnelse af (Y) Kommune og Det Sociale Nævn i (X) Amt som 'parter' i Deres pensionssag alene henviser til disses behandling af denne sag som offentlige myndigheder. På baggrund af det jeg har anført ovenfor, forekommer betegnelsen 'parter' i denne sammenhæng derfor misvisende, hvilket jeg for god ordens skyld her skal bemærke.

Hertil kommer at Ankestyrelsen heller ikke som følge af (Y) Kommunes og Det Sociale Nævn i (X) Amts behandling af pensionssagen som offentlige myndigheder havde noget sagligt behov for at lade disse modtage kopi af Ankestyrelsens afgørelse af 18. marts 2005 om aktindsigt. Afgørelsen om aktindsigt er derimod pensionssagen ganske uvedkommende. I forvaltningsretlig forstand foreligger der således to klart adskilte sager: (1) en sag om aktindsigt der er rejst på baggrund af de anmodninger De fremsatte herom i forbindelse med arbejdsskadesagen, og hvori der alene er truffet afgørelse af Ankestyrelsen, og (2) pensionssagen som jeg går ud fra er opstået på baggrund af en pensionsansøgning fra Dem, og som ud over Ankestyrelsen tillige er behandlet af (Y) Kommune og Det Sociale Nævn i (X) Amt.

Det jeg her har anført, gælder uanset at Ankestyrelsen fysisk (med hensyn til dokumenternes journalisering og aktering) måtte have behandlet de to sager som én og i den forbindelse ladet sagen om aktindsigt indgå i den fysiske pensionssag. Det skyldes at indholdet af en sag i forvaltningsretlig forstand fastlægges med udgangspunkt i det bestemte spørgsmål, problem, anliggende eller tema sagen vedrører. Denne abstrakte eller intellektuelle afgrænsning af en sag udgør kernen i det forvaltningsretlige sagsbegreb, mens den fysiske sag – forstået som det konkrete omslag eller den digitale mappe hvori sagens dokumenter indlægges, journaliseres og opbevares – principielt alene fremstår som en mere eller mindre fuldstændig afledning af den abstrakte sag. Jeg henviser i det hele til Hans Gammeltoft-Hansen m.fl., Forvaltningsret, 2. udgave (2002), s. 62. Myndighederne kan med andre ord ikke selv skabe forvaltningsretligt sammenfald imellem to i udgangspunktet adskilte sager blot ved lade al korrespondance vedrørende disse to sager indgå i én og samme (fysiske) sag.

Uanset min opfattelse af at sagen om aktindsigt og pensionssagen udgør to adskilte sager i forvaltningsretlig forstand, er jeg opmærksom på at afgørelser om aktindsigt efter forvaltningsloven træffes af den myndighed der i øvrigt har afgørelsen af den pågældende

sag (forvaltningslovens § 16, stk. 1). Navnlig i klagesager kan der således være behov for at underinstansen medvirker i forbindelse med den faktiske gennemførelse af en aktindsigt som klageinstansen har truffet afgørelse om. Jeg henviser til John Vogter, Forvaltningsloven med kommentarer, 3. udgave, 3. oplag (2003), s. 337. Et sådant samarbejde har imidlertid ikke været på tale i den foreliggende sag hvor de ønskede oplysninger alene hidrører fra Ankestyrelsens egne interne arbejdsdokumenter og hverken fra (Y) Kommune eller fra Det Sociale Nævn i (X) Amt.

Ankestyrelsen har således ikke anført sådanne grunde som efter min opfattelse understøtter at modtagelse af en kopi af styrelsens afgørelse af 18. marts 2005 – og da navnlig ikke med de heri indeholdte fortrolige oplysninger – var nødvendig for sagsbehandlingen hos (Y) Kommune eller hos Det Sociale Nævn i (X) Amt.

Sammenfattende er jeg derfor af den opfattelse at videregivelsen af oplysningerne heller ikke kunne finde sted efter forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 4.

Det var derfor i strid med bestemmelsen i forvaltningslovens § 28, stk. 1, og dermed en overtrædelse af Ankestyrelsens tavshedspligt efter forvaltningslovens § 27, stk. 1, at styrelsen sendte en kopi af sin afgørelse af 18. marts 2005 med de særligt fortrolige helbredsoplysninger som fremgik heraf, til (Y) Kommune og til Det Sociale Nævn i (X) Amt. Jeg anser dette forhold for kritisabelt.

Jeg har gjort Ankestyrelsen bekendt med min opfattelse og foretager mig herefter ikke mere i sagen.”

NOTER (*): FOB 1991, s. 156, og FOB 1999, s. 408.